

RACHEL SARGEANT

DOKONALÍ SOUSEDÉ

Dokonalí sousedé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Sargeant

Dokonalí sousedé – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÍ SOUSEDÉ

RACHEL SARGEANT

DOKONALÍ SOUSEDÉ

RACHEL SARGEANT

2020

Copyright © 2017 by Rachel Sargeant
Translation © 2020 by Michael Havlen

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *The Perfect Neighbours*
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers, Londýn 2018
přeložil Michael Havlen

Vydalo nakladatelství Domino v roce 2020 ve společnosti

Albatros Media a. s., se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová

Jazyková redaktorka: Denisa Tkačíková

Korektura: Milena Nečadová

Sazba písmem Minion Pro: Markéta Mandlíková

Grafické zpracování obálky: Diana Delevová

Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-419-8

ISBN e-knihy 978-80-7498-461-7 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-462-4 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-460-0 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Pro Ferguse, Gillian, Jenny, Petera a Karen

Část první

1

Neděle 19. prosince

Světlo je zapuštěné do stropu, aby se k němu vězni nedostali. Helen už z té záře bolí hlava, oči si však nezakryje. Jakmile je totiž zavře, zase ji zaplaví všechny ty obrazy. Fotky s vroubkovanými okraji pohybující se v digitálním rámečku nahoru i do stran, zas a znova, zas a znova. Neví, který ji bude mučit jako první. Při troše štěstí půjde o dětské violoncello ležící na zemi se zlomeným krkem a stříkanci krve kolem jeho zvukových otvorů.

Mohl by to však být i cheesecake s krvavě rudými třešněmi. Nebo slepená růžovo-černá srst na břiše mrtvého psa. Nebo rozšklebený výstřih svetru, jehož ohavný obsah pomalu vytéká na parkety. *Nebo Gary.*

Sedí na okraji postele a rukama si objímá kolena. Pokud by se dokázala soustředit na violoncello, zbytek by mohl vyblednout. Musí ten lepkavý nástroj uchopit, přitáhnout si ho blíž, obdivovat zasychající skvrny na naleštěném dřevu, vybavit si šikovnou ruku, která se kdysi tiskla k hmatníku, a snažit se uslyšet konejšivé tóny, jež vyluzovala. K zaplazení ostatních obrazů to však stačit nebude. Uplynulo už sedmnáct dní, a pořád mají stejnou sílu.

Vstane, vykročí místností a z nedostatku pohybu jí hlasitě zavržou klouby. Dovolili jí procházet se po nádvoří za policejní stanicí,

ale sníh nahrnutý u plotu jí připomínal celu, a tak požádala, jestli se může vrátit dovnitř. Bílá místnost. V rohu bílá záchodová mísa bez sedátka či víka. Jediný náznak barvy představuje zelené tlačítko u dveří. Stiskne ho.

„Posadte se, prosím, a vyčkejte příchodu vaší právní zástupkyně,“ ozve se z drobného reproduktoru hlas strážného.

Nemá smysl se přít, jeho angličtina by na to beztak nestačila. Ani po osmi měsících strávených v jeho zemi se neobtěžovala naučit německy. Typická Britka.

Plácne sebou na postel. Matrace páchne jako gumové rukavice. Helen myje nádobí, Gary utírá. Vtom ji však přepadne jiný pohled na Garyho – překřížené kotníky, prázdný výraz, rudé rameno. Snaží se ten obraz zaplašit a představit si Garyho u dřezu doma v kuchyni. Snaží se ho přimět, aby se usmál. Aby něco řekl. Nakonec se vyčerpaně schoulí do klubíčka.

Zámky dveří se s cvaknutím uvolní, ona však zůstane ležet. Je to její právnička Karola. Sousedka s různolícím obličejem, která na zahradě chová špringrspaněly a každé pondělí, když odvázejí popelnice, na ni mává. Teď je pro ni však *Frau Barton*, v Německu vystudovaná právnička dobře ovládající angličtinu, kterou jako jedinou škola narychlo sehnala. V poslední době je zvyklá spíš sbírat psí hovínka než zastupovat ženy obviněné z vraždy.

Helen se převalí ke stěně.

„Proč jste se nezmínila o Saschovi Jakobsenovi?“ zeptá se Karola. Do Helen jako když střelí. Zůstane však mlčet.

„Řekl policii, že jste s ním byla v bazénu v Dortmannhause-
nu.“

Helen se posadí. „Opravdu?“

„Policie okolí zamrzlého bazénu znovu prohledala. Měla byste mi říct všechno,“ pokračuje Karola a posadí se na postel. Tmavý kalhotový kostým, ještě temnější duše.

Helen si přitáhne nohy k hrudníku, zády stále od ní. „Není co.“

„Jak dlouho se s Jakobsenem znáte?“

Proč se ptá, když dobře zná odpověď? Škola je akvárium, ve kterém plavou obě. Karola Bartonová přesně ví, co Helen dělá. Všichni sousedi to vědí. Ti, kteří ještě žijí.

„Takhle to nebylo,“ řekne Helen.

Karola vstane. Puk na kalhotách má rovný jako podle olovnice.

„A *jak* to tedy bylo, paní Taylorová?“

2

Pondělí 5. dubna

O osm měsíců dříve

Gary stiskl Helen ruku. „Těšíš se?“

Neodpověděla. Těšila se? Nový začátek v nové zemi. V roli manželky na plný úvazek. Přinutila se k úsměvu a přikývla.

Sjeli z hlavní silnice – *Landstrasse*, jak tomu říkal Gary – do šedivé městské zástavby. Vzpomněla si na komunistické paneláky na předměstí Sofie, které viděla na autobusovém zájezdu do Bulharska v posledním ročníku základní školy.

Gary zastavil na semaforech a ukázal rukou. „A tamhle je Niersova mezinárodní škola.“

Na pravé straně za kovovým plotem s bodci rozeznávala řady stojanů s koly. Vypadalo to jako venkovské vlakové nádraží.

„Ale odsud není moc dobře vidět,“ dodal.

U strážní budky se skvrnitou a popraskanou střechou stál břichatý muž v tmavé uniformě.

„Vy máte ochranku?“ zeptala se.

„Klause si nevsímej. Škola zaměstnává dva hlídače na plný úvazek. Rodičům to tak vyhovuje. Až na to, že naši chlapi tráví většinu času hraním si na vojáčky ve svém malém domku.“

Helen se zasmála, ale pak si všimla nápisu *Ausländer Raus* nastříkaného sprejem na přístřešku autobusové zastávky. „Znamená to to, co si myslím?“

Na semaforu naskočila zelená, načež odbočili doleva.

„Cizinci ven – ale takové věci se tu vidí málokdy. Většina Němců má mezinárodní školu v oblíbě,“ řekl. „Spousta místních tady pracuje v podpurných profesích a rodiče utrácejí ve městě spoustu peněz.“

O rodičích už jí vyprávěl. Většina z nich pracovala pro velké nadnárodní společnosti v Düsseldorfu, další byli bohatí Němci ochotní platit za výuku v angličtině. A někteří byli učitelé.

„Zamysli se nad tím, Helen,“ vyzval ji Gary, když se při jedné z jeho víkendových návštěv posadili nad seznamem plusů i minusů a usilovně dumali, kde bude nejlepší žít. „Teď ještě ne, ale jestli za pár let budeme mít děti, mohla by to být i jejich škola. Nabízí solidní plat a řadu dalších benefitů.“

To byl rozhodující argument: Gary by mohl v zahraničí vydělavat víc než doma ve Velké Británii oba dohromady. Ve světle tvrdých čísel Helen přestala být tvrdohlavá. Dala výpověď v práci a nabídla svůj dům k pronájmu.

Vůz přešel přes zpomalovací práh a Helen ucítila, jak se jí bezpečnostní pás otlé o klíční kost.

„Všimla sis názvů ulic?“ Ukázal na jeden z nich; byl dlouhý a nerosrozumitelný. „Dokážeš to přečíst?“

Zavrtěla hlavou. Jeli bez přestávky už z Calais. Dopravní značky za německými hranicemi se zbarvily do zářivé teutonské žluti. Názyvy ulic tu byly na bílém podkladu podobně jako v Británii, ale nedaly se vyslovit.

Gary se ploužil asi třicítkou a s překvapivým klidem kličkoval kolem zaparkovaných aut, hrajících si děti a příčných prahů. Prohlédla si ho z profilu – oblé lícní kosti, hladká čelist, trpělivé oči. Koho by napadlo, že vlídnost může být tak přitažlivá? Hned se jí udělalo líp.

„Na co myslíš?“ zajímal se.

„Na Birmingham.“ Tam se seznámili.

Na učitelské konferenci, kde byl po skončení oficiální části jedinou milou tváří v hlučném davu univerzitního baru. Mužem, se kterým chtěli všichni mluvit. Přitahoval ostatní jako světlo můry, o místo

vedle něj byla doslova rvačka. Když ji přistihl, že se na něj dívá, usmál se. Helen – jinak ne moc družná – to vzala jako pobídku, aby se přidala do kola. Na konci večera zbyli s Garym jediní, kteří ještě tancovali.

„Nelituješ?“ zeptal se jí.

Měla z toho kroku pořád strach? Trvalo jí dost dlouho, než se rozhodla. Pohládila ho po ruce a usmála se. Ne, teď už strach neměla, možná trochu obavy.

„Už tam budeme,“ ujistil ji. „Sousedí se ti budou líbit. Polly s Jeromem jsou skvělí. Bydlí naproti a mají dvě holčičky. Jerome Stephens je vedoucím kabinetu přírodních věd.“

Po několika dalších odbočkách zahrnul doprava do Dickensweg, slepé ulice lemované identickými dvojdomky. Na rozdíl od šedivé „bulharské“ čtvrti, kterou předtím projížděli, měly zdejší domy poměrně nový citronový nátěr a všechna auta – zřejmě podle nějakého nepsaného pravidla – parkovala na levé straně vozovky. Téměř u každých dveří stála kola, přívěsné vozíky a kočárky v jedné řadě jako na bleším trhu a z předzahrádek jako umělohmotní mimozemšťané vykukovaly velké žluté popelnice.

Z červeného sportovního auta vystoupil muž s růžovými tvářemi a hustou bílou kšticí. Gary zatroubil a zvedl palec. „To je náš soused Chris Mowar. Vedoucí kabinetu umění.“

Muž přešel vozovku před nimi, teatrálně se uklonil a zmizel v domě na druhé straně.

„To tu snad každý něčemu velí?“ podivila se.

Gary přikývl. „V čísle čtyři máme šéfa zeměpisu, i když ten skoro nikdy nebývá doma, a v jedničce bydlí manažer vnějších vztahů školy. A samozřejmě nesmíme zapomenout na ředitele.“

Přibrzdil a ukázal na konec ulice. „Tam za stromy je Hardyweg, kde bydlí zbytek vedoucích. *Weg* znamená cesta. Dickens a Hardy. Městská rada před třiceti lety přejmenovala ulice na počest školy. Hezké gesto, nemyslíš?“

Helen se usmála. Opravdu to znělo hezky, vše. V duchu se zastyděla, že jí ulice připadala omšelá.

Opodál si tři kluci v tričkách, kraťasech a holínkách hráli s nákladáky na dálkové ovládání. Zdálo se, že jim vůbec není zima. Helen si zapnula bundu.

Gary znovu šlápl na brzdu. „Ty bych neměl přejet, to jsou děti ředitele.“

Kluci zamávali na auto a klidili se z cesty. Gary na ně taky mávl a pokračoval na konec ulice. Místo dalšího dvojdomku tam stála velká vila se žlutými okenicemi a dveřmi orámovanými úžasnou vistárií. Na vyřezávané dřevěné tabulce se vyjímal desítka, po ošklivých kovových číslech, které Helen viděla na ostatních domech, ani památky.

Zalil ji hřejivý pocit. Přestěhovat se sem bylo správné rozhodnutí. O moc déle by už manželství na dálku stejně vést nemohli. Najde si místo učitelky. Možná to nebude zrovna pozice vedoucí kabinetu tělesné výchovy, ale něco se určitě naskytne. A mezitím si může užívat bydlení v tomhle krásném domě.

Gary však otočil auto do protisměru a vyrazil ulicí zpátky.

„Ten dům patří Damianovi a Louise. Říká se mu *číslo deset* jako rezidenci premiéra. My bydlíme v čísle pět.“

„Damianovi a Louise?“

„Řediteli a jeho ženě. Už jsem ti o nich přece říkal.“

Helen spolkla zklamání a Gary zastavil u domu s křivou kovovou pětkou, záhony zarostlými plevelem a převrácenou popelnicí. Dvacet metrů od manželova šéfa a jeho luxusní vily.

3

Úterý 6. dubna

Helen něco vyrušilo. Teplý pahorek pod dekou vedle ní tvrdě spal. Převalila se na druhou stranu.

Znovu se ozval zvonivý zvuk.

„Gary.“ Dloubla do přikrývky. „Někdo zvoní.“

Předtím už se jednou vzbudila a všimla si, že Gary stojí u okna. Neměla sílu se ho ptát, co tam dělá, a znovu usnula. Teď se zachumlal do deky a nereagoval.

„Gary?“

Vylezla z postele a šátrala po županu. Přetáhla si ho přes nahé tělo a sešla dolů. Další zazvonění.

Na prahu stála naprosto dokonalá žena – lesklé kaštanové vlasy na ramena, jež mohly vypadat tak přirozeně jen díky péči špičkového kadeřnického salonu, a bezvadný make-up. Žena obkroužila pohledem její rozčuchaný účes, nenalíčený obličej a starý froté župan. Helen si stáhla lem županu dolů, ale marná snaha, stejně jí sahal jen do půli stehén.

„Půjdu dál, abyste nenastydla,“ řekla cizí žena, vstoupila do předsíně, zavřela za sebou dveře a naplnila vzduch vůní parfému značky Chanel. Zaskočená Helen se bezděčně začala omlouvat, že ještě v půl deváté ležela v posteli. Na krku a tvářích ucítila horkost.

Co je to za nesmyslnou reakci? Vždyť tady teď bydlí, a když bude chtít, klidně si může spát celý den.

„Měli jste dlouhou cestu, Helen. To je pochopitelné,“ řekla žena.

Helen si znovu stáhla župan. Co o ní ta ženská všechno neví! To jsou tu všichni sousedi tak zvědaví? Bože, to snad ne.

„Přišla jsem vám jen říct, že pro vás večer pořádáme oslavu na uvítanou. Začínáme v půl osmé. Nebojte, nemusíte nic nosit. Pomůže mi Polly a samozřejmě Mel, Bůh jí žehnej.“ Protočila oči. Aniž by čekala na odpověď, otevřela dveře a vyšla ven.

„Ale kam...? Přeslechla jsem vaše jméno,“ zavolala Helen.

Žena se otočila. „Gary se o mně nezmínil? Já jsem Louisa.“ Vykročila po cestičce a přitom překračovala plevel trčící mezi dlaždicemi.

Když večer kráčeli ulicí k domu Louisy a Damiana Howardových, Helen stiskla Garymu ruku. „Neměli jsme něco přinést? Nesluší se přijít tam s prázdnýma rukama.“

„Nedělej si starosti. Louisa kolem nových lidí ráda dělá cirkus. To je asi u manželek ředitelů normální.“ Přitáhl si ji k sobě a usmál se. „No tak, nemůžu se dočkat, až se pochlubím svojí krásnou ženou.“

Dveře přišel otevřít asi osmiletý chlapec, jedno z dětí, které den předtím viděla na ulici.

„Ahoj, Toby,“ pozdravil ho Gary.

Kluk měl bílou košili a černou kravatu. „Rád vás vidím,“ řekl, jakoby citoval z příručky. „Dovolte mi, abych vám vzal kabáty. Jé, vy žádné nemáte.“ Odchylka od nacvičeného scénáře ho zjevně vykolejila.

„To nic, kamaráde,“ poklepal ho Gary po rameni.

Předsíní byla rozlehlá a krásně voněla po bylinkách. Ani stopa po praktickém běžovém koberci, který pokrýval podlahy v Garyho domě. Louisa s Damianem koberce zřejmě strhli a místo nich položili linoleum. Když se však Helen podívala blíž, uvědomila si, že jde o masivní dřevo. Tak tohle je tedy ČÍSLO DESET. Přistihla se, jak si to představuje napsané velkými písmeny.

„Gary, drahý.“ V předsíni se objevila Louisa a políbila Garyho na obě tváře. Měla na sobě hnědé kalhoty střižené na míru a krémovou šifonovou blůzku, jak by se slušelo na manželku britského premiéra sídlícího také v čísle deset, jen v Downing Street.

Podívala se na Heleniny džíny. „Ležérní věci vám moc sluší,“ řekla a poslala jejím směrem vzdušný polibek.

Helen ztuhla, ale Louisa jako by si ani neuvědomila, že ji urazila. „Toby, broučku,“ pokračovala, „buď tak hodný a uklid si školní tašku. Nechávat ji na schodech je nebezpečné. Dej ji do sklepa a pak se připrav na vystoupení.“

„Ano, maminko,“ vzdychl Toby.

Dřevěná podlaha pokračovala do obývacího pokoje, jehož středu vévodil drahý krémový koberec. Takhle tady bydlí všichni ředitelé, nebo jen ti z mezinárodních škol? Protější stěnu zkrášlovala tapeta se zlatými a žlutými proužky. Francouzská okna zakrývaly napůl zatažené modré sametové závěsy, za nimiž Helen rozeznávala velkou zahradu s trampolínou. Na ostatních stěnách obýváku visely reprodukce moderních obrazů. Posuvné dveře do jídelny byly otevřené a odhalovaly vkusně prostřený stůl.

„Tyhle dveře jsou děsné,“ řekla Louisa, která jí vpadla do zad s mísou salátu. „Máme v plánu je nechat vybourat i se zdí. Pro Damiana je těžké, když musí přijímat důležité návštěvy v tak stísněném prostoru, nemám pravdu, drahý?“ Poklepala po rameni vysokého blondýna, který vstoupil dovnitř se dvěma sklenkami šampaňského.

„Vejde se tam dvanáct lidí, Louiso. To je v pohodě. Vy budete Helen. Těší mě, Damian.“ Z povzdechu adresovanému manželce se rázem stal úsměv. Podal oběma ženám pití a dal Helen pusu na tvář. Polibek byl cudný, Damianova ruka však setrvala na jejím pasu. Damian Howard jí připadal jako někdo, kdo asi tráví hodně času líbáním manželek jiných mužů.

„Miláčku, proč nenabídneš Garymu pivo? Určitě by si ho dal raději než šampaňské. Helen, pojdte, představím vám Jeroma a Polly. Jerome je náš vedoucí učitel přírodních věd.“ Louisa hbitým manévrem oddělila manžela od nové ženské návštěvy a odvedla Helen k páru, který právě dorazil.

Jerome potřásl Helen rukou.

Jeho žena, která držela v ruce dětskou chůvičku, se usmála na pozdrav. „Gary nám o vás hodně vyprávěl. Je super, že se konečně setkáváme,“ řekla. Měla na sobě džíny. Jestlipak si od Louisy také vyslechla posměšnou poznámku o ležérním oblečení?

„Myslíš, že si to můžu odložit?“ zeptala se Polly manžela a zvedla chůvičku. Pak se otočila k Helen. „Bydlíme vedle v čísle osm, takže holčičky uslyšíme, když se probudí. To je na bydlení tady skvělé. Vždycky víte, co se šustne.“

Helen přikývla, ale překvapovalo ji, že tihle dobře situovaní rodiče nechávají děti pod dohledem nějakého přístroje.

Rozezněl se zvonek a Louisa přivedla do pokoje další pár. Byl to muž, kterého Helen viděla vystupovat z červeného sportáku. Chopil se její ruky. „Já jsem Chris Mowar a vy budete určitě moje nová sousedka. Je mi potěšením.“

Držel ji a zkoumavýma lesklýma očima si prohlížel její tvář. Helen usoudila, že je čas odtáhnout ruku, ale když to udělala, on se nečekaně pustil, takže to vypadalo, že použila zbytečně velkou sílu. Měla nepříjemný pocit, že zareagovala přesně tak, jak chtěl.

„Tohle je Mel,“ konstatoval, jako by představoval někoho, koho potkal v předsíni.

Žena se snažila udržet v levé ruce velký talíř, který přinesla, a pravou podat Helen. Vůbec jí to však nešlo a na čele jí vyzrály krůpěje potu. Když se objevil Damian s táčem s pivem pro Garyho a dalším šampaňským, pokusila se mu talíř předat.

„Promiň, Mel, jsem jen číšník. Položím ti pití tamhle.“

„Můžu vám ten talíř podržet, abyste se mohla napít,“ nabídla jí Helen.

Mel zavrtěla hlavou. Bylo jí kolem pětatřiceti jako jejímu manželovi Chrisovi, na tom se však zub času navzdory šedinám tolik nepodepsal. Taky byl lépe oblečený, jeho hedvábná košile musela stát pěkné peníze. Při pohledu na Mel však Helen napadlo, jestli jí Louisa z legrace neřekla, že jde o maškarní večírek. Měla na sobě příliš těsné legíny s leopardím vzorem, které zvýrazňovaly nevzhledné celulitidové dolíčky na stehnech.

Když se Louisa vrátila, Mel jí podala talíř.

„Velikonoční houstičky. Výborně,“ zašvitořila Louisa. „Dej je do kuchyně.“

Polly se podívala na svoji dětskou chůvičku. „Větší starosti mi dělá Purdy. Tenhle týden už rozkousala dva polštáře.“

„Purdy je jejich dalmatinka,“ vysvětlil Damian a dolil Helen skleničku. „Jsme ulice pejskařů. Karola Bartonová z jedničky se dokonce vzdala právnické kariéry a dala se na chov špringršpanělů. Při posledním sčítání jich měli s Geoffem v kotcích na zahradě šest. I my jsme si pořídili psa, ale Louisa kolem něj skáče, jako by to byl náš čtvrtý syn. Teď je zrovna v hudebním salonku.“ Kývl ke dveřím za jídelnou. „Na recitál se k nám určitě přidá.“

Než se Helen mohla zeptat, jak to myslí, Louisa poklepala lžičkou o sklenici. Všichni zmlkli a paní domu si vzala slovo: „Jsem moc ráda, že jste všichni přišli na uvítací večírek pro Helen, která se k nám přistěhovala. Pojdme ji společně přivítat, jak je to v naší škole zvykem.“

Hosté začali bouřlivě tleskat, jako by ji uváděli do nějaké náboženské sekty. Helen sklopila oči k parketové podlaze a zůstala tak, dokud ovace nepolevily. Když Louisa konečně přestala tleskat, ostatní ji napodobili.

„A teď nám chlapi předvedou, co si nacvičili,“ ohlásila Louisa. „Toby mě poprosil, abych ho nechala zahrát Kalinku, je to tak, Toby?“

Toby se na ni pobaveně usmál a otevřel dveře do hudebního salonku, ze kterých v příští chvíli vyrazil obří pes připomínající spíš ledního medvěda. Očichal shromážděné hosty a vrtícím ocasem jim ometl nohy. Mel Mowarová zalapala po dechu a nacouvala do konferenčního stolku.

Louisa chytla psa za obojek a táhla ho pryč. „Proboha, Mel, víš přece, že ti Napoleon neublíží. Chce se jen kamarádit. Prosím, můžete přejít do hudebního salonku.“

Mel dýchala přerývaně, ale nikdo jí nevěnoval pozornost, dokonce ani její manžel Chris.

„Půjdeme?“ pošeptala jí Helen.

Mel se s úlevou usmála.

V malém salonku bylo piano, knihovna s notami a také tři malí kluci sedící za violoncellem, houslemi a tamburínou. Když se hosté namačkali dovnitř, nejmenší z chlapců na ně mávl tamburínou.

„Murdo, nezačínej, dokud nekývnu,“ řekla mu Louisa.

„Jo, jo,“ odtušil klouček.

Byl roztomilý. Helen usoudila, že je mladší, než vypadá. Usmála se.

Louisiny elegantní prsty začaly plavně klouzat po klávesách. Bylo zřejmé, že Toby ji o tuhle skladbu vůbec neprosil. Vybrala si ji sama, aby ukázala své hudební dovednosti.

Helen se dívala na knihovnu, na televizi v rohu, případně na ostatní hosty ve stísněné místnosti – jen aby se nemusela koukat na Louisin samolibý výraz. Do oka jí padlo malé okno vedoucí do zahrady. Všimla si něčeho u zadního plotu. Tečky oranžového světla a tmavé, pohybující se siluety. Usilovně zamžourala, aby se jí lépe dívalo.

Když se Louisa úspěšně poprala se složitým akordem, Jerome Stephens udělal krok dopředu a zatleskal, čímž Helen zakryl výhled do zahrady. Natáhla krk a spatřila na plotě čísi lokty a ruce. Vzápětí se objevila tvář, která vyplivla cigaretu a zmizela.

Chystala se hostitele varovat, vtom však Toby spustil na violoncello. Bylo by hrubé chlapce přerušovat, rozhodla se tedy vyčkat do konce. Předpokládala, že mu to moc nepůjde, že Louisa je nekritická matka pokládající falešné vrzání na tříčtvrtečním nástroji za umělecký výkon, ale Toby hrát skutečně uměl. Možná nebyl úplný virtuos, ale rozhodně byl lepší než žáci ve škole, kde Helen dřív učila. A to už byli teenageři, kdežto jemu bylo teprve osm. Když dohrál, zatleskala stejně nadšeně jako ostatní hosté.

Louisa ohlášila, že poslední part zahrají znovu, aby se k Toby-mu mohli přidat i jeho bráškové. Tentokrát udeřila do kláves piana s větší vervou. Houslista Leo – prostřední ze sourozenců – bratrův talent zjevně nezdědil. Napoleon se před jeho kvílivou produkcí raději stáhl do jídelny. Louisa kývla na Murda, ale ten jen dál ožvykoval tamburínu. Na konci se přidal k aplausu.

„Proč jsi nehrál, Murdo?“ zeptala se Louisa. „Neviděl jsi, že maminka kývla?“

Damian prohrábl nejmladšímu synovi vlasy. „To nevádí, kamaráde. Dáme si večeri.“

Helen otevřela ústa, aby jim řekla o vetřelci, na zahradě však už panoval klid a najednou jí to připadalo nepatřičné. Opravdu na plo-

tě někoho viděla? Venku se stmívalo a ona v sobě měla dvě skleničky kvalitního šampaňského ze zásob Howardových. Když si všimla, že se na ni Gary tázavě dívá, usmála se a následovala ho do jídelny.

Dvě věci jí byly jasné: Louisa ji posadí co nejdál od Damiana a nakonec se ocitne vedle Melina manžela Chrise. V obou bodech měla pravdu. Chris byl usazen vpravo od Helen a za ním seděla Polly, stále svírající dětskou chůvičku. Louisa zaujala místo v čele stolu, po Helenině levici. Damian byl až na druhém konci, ale pokaždé, když vzhledla, se na ni usmál. Ke svému zděšení se začala červenat.

Když Chris položil skleničku a řekl: „Takže vy jste Helen Taylorová. Povězte mi něco o sobě“, nechtělo se jí reagovat. Bylo na něm něco zneklidňujícího, jako by všechna její slova jednou mohl použít proti ní.

„V podstatě není co. A co vy?“ odrazila ho. „Co učíte?“

„Jsem vedoucí U a D. To je Umění a design. Není to žádná rakevová věda, ale vyplní mi to čas, než dokončím svůj projekt.“ Byl k ní otočený čelem, ale zvyšoval hlas, aby upoutal pozornost ostatních. „Slyšela jste o Michaelu Mooreovi?“

Než stačila odpovědět, Louisa se předklonila. „To je americký dokumentarista. Chris chce jít v jeho stopách.“

Chris zavrtěl hlavou. „Milá Louiso, Chris Mowar Production v ničích stopách nepůjde. To, na čem dělám, obrátí průmysl dokumentárních filmů vzhůru nohama.“

„Chris má velký plán odhalit praktiky podvodníků, ale já si myslím, že to už tady bylo,“ řekla Louisa a podívala se na Helen.

„Ale já na to jdu jinak.“ Chris si poklepal na nos. „Klíčová je trpělivost. Podvodníci si počkají a pak využijí slabých stránek lidí. Využili by i těch tvých,“ prohlásil, znovu se opřel a zadíval se na Louisu.

„Jsi směšný,“ odbyla ho a strojeně se zasmála.

Chris rozpráhl ruce. „Vezměte si třeba tuhle místnost s krásnou žlutou tapetou.“

„Není žlutá, ale okrově zlatá. Co je s ní?“

„Ať je, jaká chce, škola ji rozhodně neplatila. Dům jste v podstatě přestavěli od základů a takový šikovný podvodník by vám z něj mohl udělat kůlničku na dříví.“

Louisa neodpověděla. Soustředěně zvedla ze stolu drobek a odložila ho na okraj svého talíře. V nastalém tichu bylo slyšet jen Napoleona, jak pod stolem okusuje kost.

„Helen, co si myslíte o naší čtvrti?“ zavolal Damian přes stůl. Uvažovala, jestli se ptá proto, aby odvedl pozornost od své manželky. Žhavé chvílky teď pro změnu prožívala Helen. Polly s Jeromem se na ni podívali. I Louisa ji pozorně sledovala.

„Moc hezká,“ odpověděla, i když měla na jazyku *provinční*.

„Tahle ulice je jedna velká rodina – jako Británie v padesátých letech,“ pronesl Damian.

„I když mezi sebou máme i cizince.“ Chris se zasmál.

„Chudák starý Manfred,“ řekla Polly a přisunula si chůvičku blíž k talíři. „Určitě se mu stýská po jeho chatě.“

„Měl fakt kliku, že mu německá vláda dala dům do trvalého užívání. Nám škola platí pronájem, ale jak jednou odejdeme, musíme se starat sami,“ řekl Jerome.

„Ale není to logické?“ nadhodila Polly. „On dostal dům doživotně. Ať si o tom myslíme, co chceme, škola mu neměla nic bourat.“

„Asi bychom to měli Helen vysvětlit,“ navrhl Damian. „Manfred Scholz bydlí v čísle dvě. Je to náš správce – stará se o školní areál. Jednou z výhod téhle práce bylo to, že mohl mít na půdě školy vlastní chatu. Potřebovali jsme ale ten pozemek pro novou tělocvičnu, takže se Manfred a jeho žena museli přestěhovat do Dickensweg.“

„Je to super chlap. Seriózní,“ dodal Jerome. „Ale už je asi čas, aby šel do důchodu.“

„Od smrti manželky žije sám, ale já se ho všemožně snažím začlenit do našeho kolektivu,“ řekla Louisa.

Chris si založil ruce za hlavou. „Jestli chcete znát můj názor, Manfred není o nic osamělejší než předtím. Místní *Hausfrau* jsou chorobně posedlé uklízením a jediný způsob, jak získat jejich pozornost, je ležet na zádech pod vrstvou prachu.“

Helen ta nepokrytá urážka místních obyvatel pobouřila.

Podívala se přes stůl na Garyho. Přestal se smát a ošival se. Napadlo ji, jestli to není známka studu. To by zatraceně měla být! Do jaké čtvrti ji to proboha přivedl?

Po zákusku se Louisa zeptala, kdo si dá kávu. Helen posbírala talíře a vydala se za ní do kuchyně, která byla ukázkou kosmického věku: bílé skříňky, černé žulové desky, vestavěný sporák. Otevřela koš, aby do něj seškrábala zbytky z talířů, a uvnitř uviděla hromádku velikonočních houstiček. Tohle si tedy Louisa myslela o jídle, které přinesla Mel.

„Kam to mám dát?“ Mel se objevila se zbytkem dortu.

„Do bioodpadu,“ odtušila Louisa.

„Udělám to.“ Helen si od Mel vzala talíř, aby se nedejbože nepodívala do koše.

Jerome se přišel do kuchyně rozloučit. Odcházel dřív než Polly, šel se postarat o dcerky. Když se Helen vrátila do jídelny, po Garym, Damianovi ani Chrisovi tam nebylo ani památky.

„Zalezli do nory. Do sklepa,“ vysvětlila Louisa. „Damian tam má svoje doupě. Chlapi aspoň nenadělají binec v obýváku.“ Uchichtla se. Znělo to jako škytnutí.

Pozvala ženy do obývacího pokoje, ale neřekla jim, aby se posadily. Zůstaly stát uprostřed místnosti jako někde na večírku. Helen se toužila zabořit do jedné z krémových pohovek, které ji vábily jako vana plná pěny. Bylinková vůně, na niž narazila ve vstupní hale, tu byla ještě výraznější.

Louisa si všimla, že popotahuje nosem. „To je levandule. Než půjdeš, dám ti vzorek. Mám kurz aromaterapie, ale teď, když jsem předsedkyní sdružení rodičů a sedím ve správní radě školy, to dělám jen na částečný úvazek.“

„Jak to můžeš všechno stihnout,“ podivila se Polly.

„Snažím se,“ odpověděla Louisa a uhladila si šifonový rukáv.

Helen se podívala na hodinky. Půlnoc. Jak dlouho by ještě tuhle Superženu dokázala poslouchat? Omluvila se, že si musí odskočit, a šla hledat Garyho.

Sklep v Garyho domě byl asi tak hezký jako podzemní parkoviště, ale když překročila Tobyho školní tašku a sestoupila do Damianova doupěte, jako by vešla do nočního klubu. Na stěnách červené dlaždičky a na podlaze dřevo jako v bytě. První místnost byla zařízená jako kino – obří televize s plochou obrazovkou, pohodlná

křesla a stroj na popcorn. Za dveřmi do dalšího prostoru zaznívaly mužské hlasy. Když se přiblížila, uslyšela Chrise.

„Musíš se hodit do klidu, kámo. Klub Viva je minulost. Co bylo, bylo.“

A Garyho odpověď: „Steve mi poslal další textovku.“

Stáli kolem kulečnickového stolu s tágy v rukou. Gary se škrábal na kořeni nosu.

Když ji spatřili, zatvářili se vylekaně, jako by je přistihla při něčem nekalém. Bylo to proto, že do jejich pivního doupěte vpadla žena, nebo šlo o něco jiného?

Gary si rozpacitě odkašlal. „Už chceš jít, láska?“ zeptal se a opřel tágo o stěnu. „Pánové, já to balím.“

Když se sešli s přáteli doma v Anglii, vždycky pařil pozdě do noci, dokud ho neodtáhla pryč. Ale dnes večer mu nedělalo problém se s kolegy rozloučit. Třeba neměl sousedy v takové oblibě, jak si myslela. Představa, že jsou spolu tak sladění, pro ni byla velice hřejivá. Nemohla se dočkat, až si ho odvede domů.

Milovali se poprvé od jejího příjezdu do Německa a nakonec mu usnula v náruči. Probudila se uprostřed noci. Nestojí za dveřmi znovu ta zatracená Louisa? Nevyrušil ji však zvonek, ale nepravidelné klepání. Vzpomněla si na cizí tvář u zadního plotu Howardových. Lupič? Ne, je jen hysterická. Ten zvuk musí vycházet od sousedů. Gary ji přece varoval, že stěny mezi řadovkami jsou tenké. Chris asi natáčí noční záběry pro svůj dokumentární film.

Zvuk se však ozýval z jejich volného pokoje, který si Gary zařídil jako pracovnu. Uvědomila si, že je v posteli sama.

„Gary?“ V domě nebyl nikdo jiný, koho by mohla rušit, přesto se za ním vydala s šepotem. Ve světle počítačové hry na monitoru byl její manžel celý šedivý a pod očima měl kruhy. Palci co chvíli tiskl herní konzoli.

„Ráno budeš hotový. Pojd' zpátky do postele,“ vyzvala ho.

Když na něj promluvila, vyskočil. „Promiň, zapomněl jsem, že jsi tady.“ Vzdychl a promnul si oči.

Vstal z postele obě noci po jejím příjezdu, a teď si ani nevzpomněl, že ji tam má. „Jsi rád, že bydlíme spolu?“

Natáhl se po její ruce. „Jak se na to můžeš ptát? Od svatby jsem si nic jiného nepřál. Nemůžu usnout, to je všechno. S tebou to nijak nesouvisí.“

„Večer jsi ve sklepě u Damiana vypadal vážně,“ řekla. „O čem jste mluvili?“

„Už si nevzpomínám. Nejspíš o politice. Chlapi se nebaví jen o fotbale, víš?“

„Co je klub Viva?“

Garyho tvář ve světle obrazovky ještě víc pobledla. Mačkal herní konzoli, jako by její otázku vůbec neslyšel.

„Gary?“

„Asi byla zrovna řeč o fotbale,“ řekl a nuceně se zasmál. „Přistihla jsi nás. Užila sis večer?“

„Polly s Jeromem byli fajn,“ připustila. „A Damian se choval přátelsky.“ Pomyslela na jeho výmluvné úsměvy přes stůl. Možná až moc. „Není on trochu proutník?“

Garyho oči vystřelily od monitoru počítače. „Jak tě to napadlo?“ vyhrkl zaskočeně a pokrčil rameny. „Proč by koukal po jiných, když má Louisu? Je skvělá, co říkáš? O čem jste si spolu vůbec povídaly?“

Helen vzdychla. „Já jsem spíš jen poslouchala. Vrátiš se do postele?“

„Jen to dohraj,“ odpověděl s prázdným výrazem v očích.

Fiona

„Za chvílku jsi zase doma,“ řekl táta. „V červenci budeme mít v rodině vysokoškolačku.“

Zvedl můj těžký kufr na postel a přitom sebou viditelně škulb a ostře vydechl.

„Pssst, tati, ať to nezakřikneš.“ Vzala jsem ho kolem krku, políbila ho a předstírala, že jsem si nevšimla bolestného píchnutí, když jsem se mu přitiskla k hrudi.

Máma našla v prázdném šatníku drátěná ramínka a otevřela kufr. „Nepřekvapilo by mě, kdybys dostala červený diplom. Po roce v Lyonu mluvíš francouzsky báječně.“ Začala věšet moje oblečení na ramínka.

„Díky, mami, ale jak to můžeš vědět? Vždyť francouzsky neumíš,“ řekla jsem a sama se ujala vybalování.

Políbila mě na nos a obě jsme se zahihňaly.

Táta zakýval knihovnou. „Měla bys dát větší knížky dolů, aby se nepřevrátila.“ Vykročil k oknu. „Hezký výhled na popelnice.“

Máma k němu přistoupila. „Ona výhled nepotřebuje. Bude se tady buď učit, nebo spát.“

„Jak daleko je to do studentské hospody?“ nadhodil táta, postavil se na špičky a vyhlédl ven. „Mohli bychom ji spolu omrknout, než pojedeme.“

„Ne, díky,“ vyhrkla jsem chvatně. Normálně jsem tam nechodila ani se spolužáky, a kdybych se v univerzitním baru objevila v dopro-

vodu rodičů, určitě by mě vyhlásili za nejnudnější studentku mimo fakultu informatiky.

„Chápu to správně, že chceš, aby tvoji osobní šoféři odtáhli dřív, než ti udělají ostudu?“ zeptal se táta s úsměvem, v očích měl však svůj typický pronikavý pohled. Přestože byl nemocný, uchoval si neomylnou schopnost vidět mi až do žaludku.

Oba jsem je objala a vdechovala jejich vůni.

„Uvidíme se o Vánocích,“ řekla máma.

Znovu jsme se objali. To jsme ještě nevěděli, že takové Vánoce už nikdy nepřijdou.